

сый, сирѣчь ввредъ го има, сичко види, сичко знай и чюва сичкы-тѣ наши думы, познава тайны-тѣ наши мысли и открыва и наймалкы-тѣ движенія на сърце то ни; и за сичко туй, ный има до нѣкога да давамы Нему счетъ потѣнко.

Туй като е непрѣложна истинна, ный сми длѣжны да внимавамы, да не бы да направимъ нѣкога нѣщо противно на Божя-та воля, и вынжги да казвамы въ ума' си: Внимай! Господь види.

Ако ли по злочестіе, като хора, и ный подпаднемъ подъ нѣкоя погрѣшка, длѣжность та ни изисква, тос-чясъ съсъ голѣмо покорство да просимъ отъ Бога прошка, и до колкото е възможно да поправямы погрѣшка-та си.

Господь опрѣдѣля вѣчна мжка за тѣзи, които съгрѣшавать, но опрѣдѣля и прошка за онѣзи които ся кажтъ. За туй трѣба да са пазим да на' не снамѣри смъртъта не-покаянны, защото подирь смърт-та нема прошка; и тежко и горко на оногози, който днесъ за утрѣ отлага и обавя покаяваніе то си, понеже не знаймы кога ще на' врьхлѣти смъртъта, сега, или подирь малко.

Господь като гледа едного челѣка, че не са покаява, за да му даде причина да са покае, проважда му болѣсти, злочестины, бѣды и тисеща други злины, и съсъ тѣхъ дава му да разбере, че работы-тѣ на тогось челѣка не сж угодны прѣдъ Бога. А че и съсъ туй наумѣваніе ако не са покая, тогазь подирь смърт-та му ще го мжчи въ вѣчна мжка. За туй, ако ищемъ да немамы страхъ отъ нищо, трѣба да показвамы наша-та кѣмъ Бога любовь, да пазимъ заповѣди тѣ му, и вынжги да имамы боязьнь да не бы да прѣстѣжимъ нѣкоя отъ